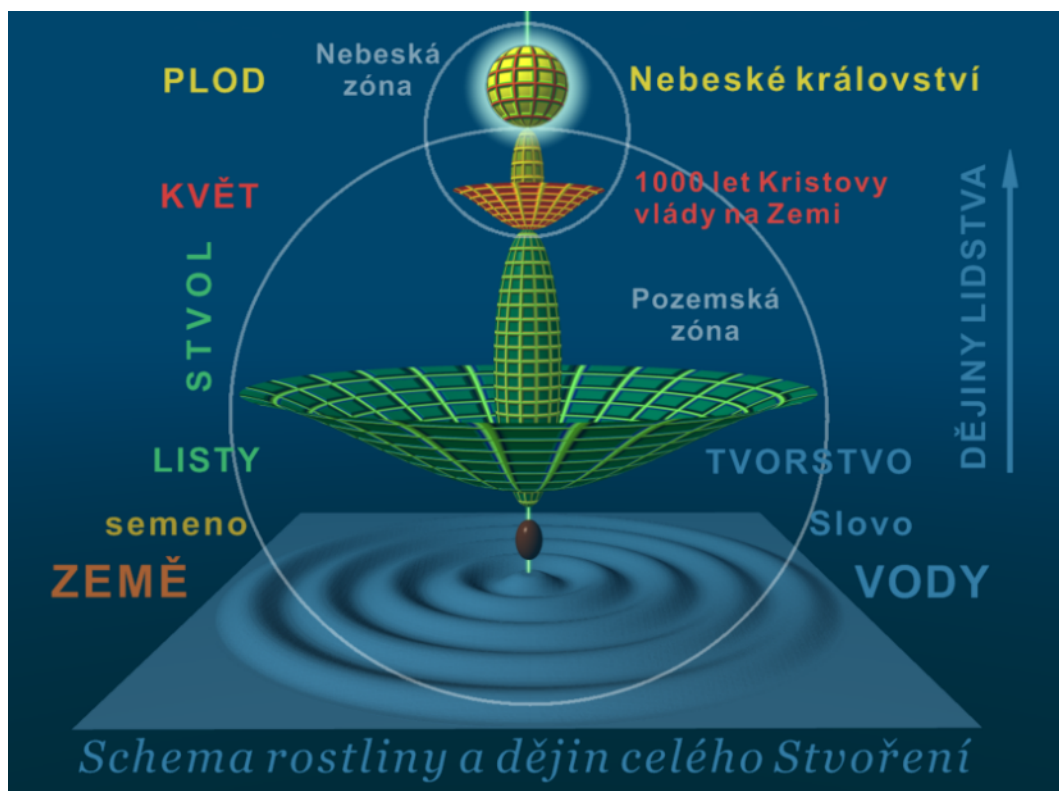

Kapitola 26.

Kosmologie hříchu

Abychom lépe porozuměli Kristově výjimečnosti a jeho roli Spasitele světa, měli bychom umět dát do vzájemných souvislostí oba biblické pojmy – **Stvoření** a **Spasení** a význam **hříchu** bychom neměli chápat jen jako morální selhání každého jedince zvláště, ale také jako příčinu následné fatální **porušenosti** celého Stvoření. Celá předchozí kapitola je vlastně jen předehrou pro tento kosmologický model dějin celého univerza. Rostliny, snad proto, že jsou tak nápadně fraktálně (soběpodobně) členité, jsou k takovému modelu nejvhodnější.

„Na počátku Bůh stvořil **nebe** a **zemi**“, říká první věta Bible a tento základní kód Božího Slova je otištěn do tvarů na všech úrovních Stvoření. Každá plíseň, lišejník, či houba nese názorný obraz vztahu nebe a země. Na obrázku je srovnání základní struktury rostliny s průběhem dějin celého kosmu od chvíle, kdy se Duch Boží vznášel nad vodami (Gen 1:2), až po novou zemi v Božím království. Jde o modelovou situaci, jak by to vypadalo, kdyby nebylo hříchu. Nejzajímavější na tomto modelu je prolnutí nebeské zóny (ve skutečnosti mnohem větší než pozemská) do tisíciletého Kristova kralování na Zemi. V něm nepůjde jen o nápravu morálního selhání člověka, ale také o dotažení toho, co se zatím ještě nikdy nestalo a co s celým Stvořením Bůh zamýšlel od jeho počátku – zásnuby nebe se zemí.

Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. Ze země vyraší pravda, z nebe bude shlížet spravedlnost. Žalm 85:11-12

Ježíš sám je tím propojovatelem nebe se zemí, on je svým Duchem nebešťan, ale svou duší a tělem napůl pozemšťan. On sám sebe nazval poněkud záhadně „Synem člověka“ (podle Písma: Žalm 8:5 a Dan 7:13) a jindy zas „Synem Božím“ (Jan 10:36). Nazvali ho tak také někteří učedníci, ale i farizeové, posměvači, dokonce i sám Satan ho pokoušeli slovy: „Jsi-li Syn Boží...“

Pavel také Krista nazývá posledním Adamem (1Kor 15:45), aby bylo zřejmé, že v něm je též obnova původního stvořitelského plánu. S druhým příchodem už nepříjde kvůli hříchu, aby znovu odnesl hříchy světa na kříž, ale aby se ujal spravedlivé vlády nad celým světem tak, jak to bylo od počátku předurčeno prvnímu Adamovi, který ovšem zklamal. Ježíš však nebude vládnout jen tím jeho pozemským způsobem, ale svým, na vyšší nebeské úrovni.

První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. 1Kor 15:47

... po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.

Žid 9:28

Slovo „spása“ (spasení) má v Písmu dvojí význam. První je nadužívaný ve smyslu „**záchrany od hříchu**“, druhý je skrytý a má původní význam „shromáždit ovce na pastvě“, čili něco jako „spolupasení“ či „sopasení“ a v přeneseném duchovním významu: „**shromáždit k nebeské hostině**“. Oba významy jsou pravdivé a důležité. Bez „záchrany od hříchu“ není možné být „shromážděn k nebeské hostině“. Kvůli záchraně přišel Kristus poprvé, kdežto jeho druhý příchod bude již pozemskými zásnubami nebe se zemí, jako příprava k nebeskému „shromáždění na svatební hostině“. Tento výklad slova Spasení lépe zapadá do celkové koncepce (kosmologie) dějin Stvoření, neboť toto shromáždění k hostině bylo v plánu už od počátku pro celé Tvorstvo včetně člověka, tedy ještě dříve, než Adam zhřešil.

Zvykl jsem si na jednu základní zásadu; do přírodních modelů nezahrnovat **hřích** v tom smyslu, že by stvořená příroda obsahovala jeho rozměr. Hřích je jediná entita (existující skutečnost), kterou Bůh nestvořil. Hřích je naopak příčinou porušenosti

Stvoření. Metaforicky jako podobenství lze něco ze Stvoření použít k vyjádření hříchu, ale primárně v celém Stvoření není nic, kromě člověka, co by bylo nositelem hříchu. Také Bible používá takové příklady, např. v Žalmu 1 jsou hříšní svévolníci přirovnáni k plevám hnaným větrem, ale plevy za to nemohou, primárně nebyly stvořeny za tím účelem, aby vyjadřovaly hřích.

Vše je stvořeno Božím Slovem a není nic stvořeného, co by jím nebylo stvořeno (Jan 1:3). Základem kódu tohoto Slova je první věta Bible o stvoření nebe a země. Obrázek se může zdát na první pohled triviální, tvarová podobnost sama přeci nemá průkaznou hodnotu. Až když si uvědomíme procesualitu vzniku všech těchto tří věcí (Velký třesk, rostlina a květ), pochopíme, že jde o společný proces rozptýlení.

Ježíš přirovnal Boží Slovo k semeni a tím byl už Velký třesk na počátku stvoření světa. V něm Boží Slovo rázem na výrok „Budiž!“ explodovalo v mohutném výronu světla. To se stalo hned ve třetí větě Bible. Totéž Slovo vložené do semene rostlin vypůsobí podobnou explozi vegetačních sil, takže to vypadá jako zázrak, ale rostlina jen v malém zopakovala kód stvoření světa. Proto Ježíš přirovnal Boží království k velmi malému semínku, asi jako je semínko hořčičné, ze kterého pak vyrostou království tak velké, asi jako mohutný strom, v jehož větvích se dá bydlet.

Ještě jiné podobenství jim předložil: „Království nebeské je jako hořčičné zrna, které člověk zasel na svém poli; je sice menší než všechna semena, ale když vyrostou, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“
Mat 13:32 (Mar 4:32, Luk 13:19)

A protože **Boží Slovo** obsahuje v plnosti celý kód Stvoření i s **nebem** a **zemí**, má i každá rostlina dva projevy exploze životních sil: **1) pozemskou** – zelená spodní část (vegetativní orgány) a **2) nebeskou** – barevná horní část rostliny – květ a plod (generativní orgány).

Odchýlení od Božího řádu Stvoření

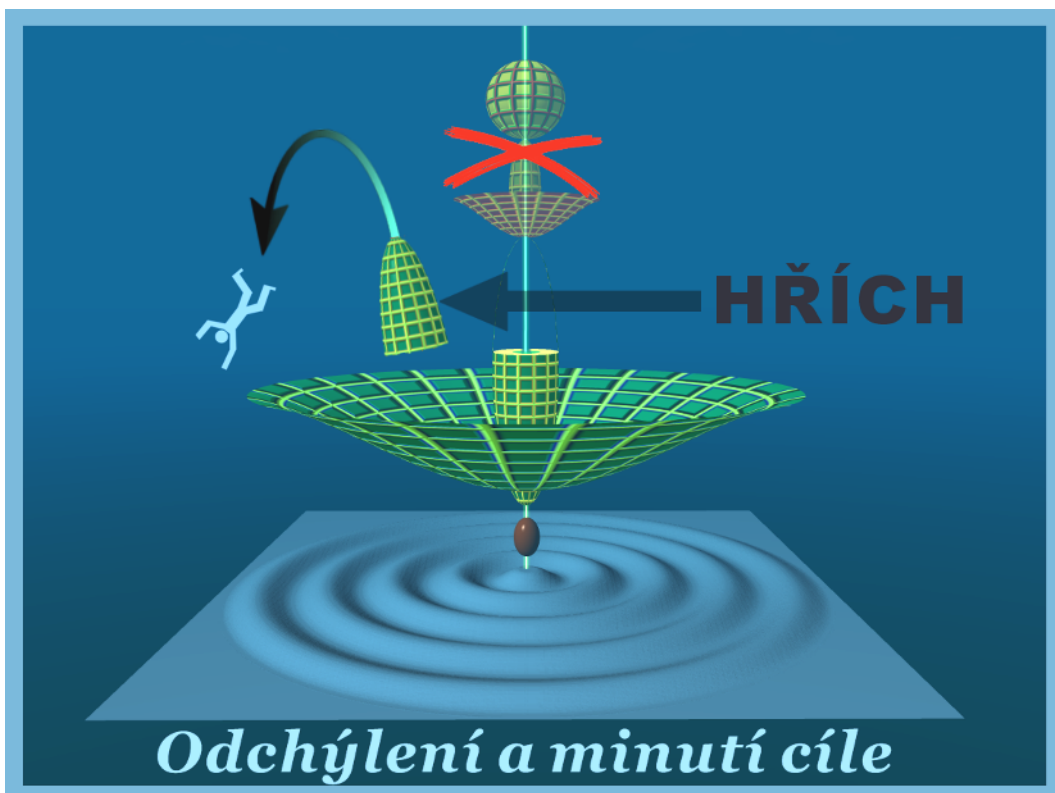
Pojmem „**odchýlení**“ se překládá jeden z hebrejských výrazů pro hřích – „**Šágáh**“, na něj logicky navazuje podobný výraz – „**Chattát**“, jež znamená „**minutí cíle**“.

Adamovo morální selhání neuposlechnutím Božího zákazu jíst ovoce ze stromu „Poznání dobrého a zlého“ způsobilo, že se celé dějiny lidstva rázem ocitly mimo Boží vůli. Odchýlily se od centrální Melchisedechovy osy, která jediná směřuje k naplnění Božího plánu Stvoření i Spasení. Jediným Adamovým skutkem neposlušnosti se celé lidstvo dodnes míjí svým cílem, centrální osa směřující k nebi byla vyprázdněna. Stalo se tak vlastně až vyhnáním z ráje. Od té doby už nikdo nemůže zhřešit stejným způsobem jako Adam. Žádný další lidský hřích už nezpůsobí nové, nebo ještě větší vyhnání z ráje. Všichni už jsme vyhnáni a nikdo už nemůže být vyhnanejší. V tomto stavu je spolu s Adamem celé lidstvo až dodnes, kromě těch, kteří již přijali vírou v srdci a vyznáním ústy druhého Adama – Ježíše Krista.

Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít.
Řím 5:14

Jako jediný provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. **Řím 5:18**

Ne jenom tyto dva verše z Pavlova dopisu Římanům, ale i jiné další poukazují na fakt, že vinou jediného člověka se celé lidstvo rázem ocitlo mimo Boží nasměrování k nebi. Hřích tedy nespočívá jen ve vině každého jednotlivce, jak se všeobecně dnes hlásá veřejnosti. Pravda je trochu jiná, všichni se ne jen vlastní vinou řítí do zkázy.

Obrázek názorně ukazuje, že Adamovým hříchem a vyhnáním z ráje se celé dějiny lidstva jako by vykloubily z pantu a směřují do prázdnoty mimo Boží království a tedy i mimo Spasení. Satan vlastně tím, že svedl Adama, podtál ten Boží strom celokosmických dějin a kdyby to tak zůstalo bez záchrany, rozkvět Země za tisícileté Kristovy vlády (milénium) by se nekonal a Nebeské království by zůstalo prázdné. To je pravá podstata hřichu. To, co zbylo na Zemi nezasazeno hříchem je celé Tvorstvo a s ním i to, co je přírodního v člověku. Příroda nezhrěšila, to odpovídá zjištěné skutečnosti, neboť se nám rodí zdravé děti, tedy ani biologie v těle člověka nezhrěšila (kap. 15.). Tento základ na obrázku zobrazuje ten „pařez“ uprostřed Tvorstva, ze kterého se člověk stále snaží čerpat a marně v něm hledá útěchu, ale celé dějiny lidstva již zcela ovládl Satan a spolu se svými lidskými i nadzemskými přísluhovači chystá v závěru těchto dějin nástup Antikrista – syna zatracení.

Abych zdůraznil fatálnost Adamova selhání v tom, že se dal oklamat Satanem, snažím se snížit na minimum jeho negativní morální profil a tím i morální důvod k vyhnání z ráje. Všeobecně se v církvi hlásá, že se Adam dostal do vzpoury proti

Bohu, jako by to jinak nedávalo smysl, jako by Adam s Evou Bohu řekli: „Bože, my už tě nepotřebujeme, my si budeme žít z vlastních sil tak, jak sami chceme.“ Já ale v Bibli o takové vzpouře nic nečtu. Adam jistě selhal morálním hříchem **neposlušnosti**, to ano, ale podle mne neměl důvod dostávat se do přímé vzpoury proti Bohu, naopak toužil být k Bohu blížeji, než byl v ráji, ale byl oklamán a sveden Satanem. Církev se snaží prohloubit hříšnost a svévoli Adamova charakteru, aby ho snad lépe připodobnila současnému člověku, ale Adam takový nebyl. Vzpurný Adam dokonce vrhá špatné světlo na samotného Stvořitele, jako by se mu při stvoření poněkud nepovedl a v důsledku toho byl hříšný ještě dříve, než zhřešil.

Také vyhnání z ráje vůbec nemuselo být za trest, jako následek Božího hněvu, ale spíše z velké milosti, aby se plán záchrany mohl rozeběhnout. Možná, že kdyby Adam pojedl ze stromu života ve stavu porušenosti hříchem, musel by už navěky zůstat tak, jak byl, a jeho záchranu by už nebylo možné uskutečnit (viz Bill Johnson – Snění s Bohem). Vyhnání tedy v důsledku bylo jen pro jeho konečné dobro.

V učení církví se více zdůrazňuje ono morální selhání Adama v jeho neposlušnosti Božího zákazu, ale vůbec se nebere v úvahu důsledek toho „Poznání“ samotného při sněžení zakázaného ovoce. Teprve ono totiž má tu fatalizující moc hříchu a dopad na celé lidstvo. Hospodin o Adamovi řekl:

I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“ Gen 3:22

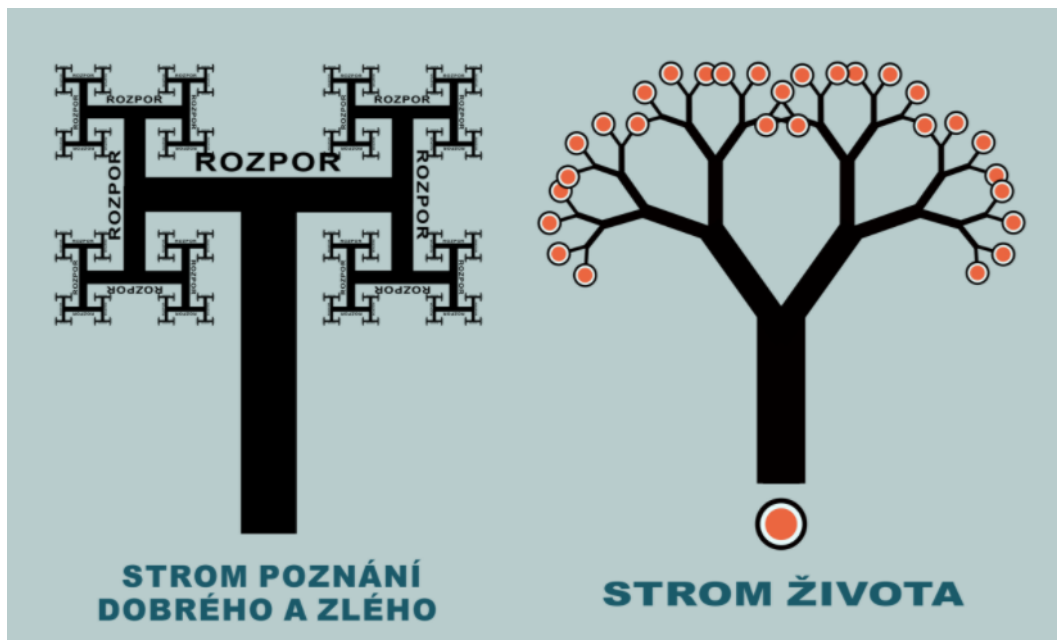
Není tam napsáno: „Tak a teď jsi mě, člověče, pěkně namíchl a hybaj ven z ráje, když neumíš poslouchat a brát vážně, co ti výslovně nařídím!“

Neposlušnost je hřích, který jistě Boha zarmoutil a možná i rozhněval, ale ta pravá příčina, která rázem přetřela kontinuitu dějin celého Božího Stvoření je jinde. Je daleko spíše v tom samotném ovoci Poznání, jako by šlo o nějakou drogu. Adam pravdivě poznal něco, co poznat neměl, co nedokázal zpracovat ve svém srdci a co mu vzalo pokoj, bez něhož svou proměnu v nebešťana již nebyl sto podstoupit.

Zajímavý výklad mi také poskytuje zjištění, že oba stromy uprostřed zahrady Eden se nejen diametrálně liší svým ovocem, ale zároveň nabízejí zdánlivě totéž: **Být jako Bůh**. Této zdánlivé shody zneužil Satan, aby prostřednictvím Evy nalákal Adama právě na to, po čem ve svém srdci toužil nejvíc: Být ještě blížeji Bohu a být spolu s ním tam, kde je on. Na tom přeci nemohlo být nic špatného, také Ježíš nás vybízí, abychom toužili být s ním tam, kde je on.

A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. Jan 14:3

Jak tedy nabízely oba stromy zdánlivě totéž? Strom „Poznání dobrého i zlého“ nabízel: **Být jako bůh vedle Boha a znát to, co zná on**. Kdežto strom „Života“ nabízel: **Narodit se znovu skrze Boha do Boha a být spolu s ním tam, kde je on**. Rozumové poznání jde vždy na distanc a vytváří rozpory, ale život dává vždy to, co se prolíná a rodí se jako nové tělo z těla.

Říká se, že Adamova vzpoura spočívala právě v tom, že chtěl být jako Bůh. To měl ale v srdci od Boha. Copak i nás Písmo nevybízí k tomu, abychom se připodobňovali Kristu? On je přece také Bůh. Adam totiž ještě nebyl hotov, ještě ho čekala nutná proměna pro přechod **ze země do nebe**, ještě nebyl jako nebeský anděl, ale tuto touhu měl ve svém srdci od počátku. On byl s touto touhou již stvořen samotným Bohem, proto nemohla být hříšná.

Ježíš jim však odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. Mat 22:29-30

Myslím, že se hodí v této knížce na tomto místě zmínit ještě jedno mé intuitivní vnutnutí v souvislosti s kvantovou fyzikou. Podobně jako kvantová fyzika pomohla přiblížit záhadnou Boží trojjednost (kap. 16), napadla mne podobná souvislost s oběma stromy v zahradě Eden. V jedné odborné přednášce na YouTube řekl známý popularizátor vědy prof. Petr Kulhánek něco, co kvantoví esoterici vůbec nezmiňují, že základem kvantové fyziky je vztah: $ab \neq ba$ (a krát b nerovná se b krát a). Vůbec tomu nerozumím, jde již o matematické výpočty, ale hned se mi vybavil z Písma vztah mezi oběma stromy v zahradě Eden. V běžné matematice je jedno, jestli násobíme 2×3 nebo 3×2 , výsledek je vždy stejný, ale v kvantové fyzice to prý již jedno není. Stejně tak v biblické logice nebylo jedno, zdali Adam zaměnil pořadí stromů nebo ne. Přikláním se totiž k názoru, že člověk nakonec v nebi bude moci jíst z obou stromů. Adam v ráji ovšem zaměnil jejich pořadí, aplikoval do svého nitra dříve ten druhý, tím se to celé kouslo a celé Tvorstvo bylo rázem vydáno marnosti.

Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Řím 8:20-21

Může to být jistě podobnost čistě náhodná a snad jen dobrý prorok, který dobře slyší hlas Ducha svatého a zároveň se poctivě vyznává v kvantové fyzice (tedy žádný esoterik, jak je dnes možné vidět i mezi exaktními vědci), může buď potvrdit nebo vyvrátit, zdali jde o strukturální shodu (příbuznost) nebo jen náhodu.

Život versus Poznání ve struktuře Stvoření

Vyvstávají dvě otázky ohledně Stvoření, které zatím nebyly položeny, ale jejichž odpovědi by snad mohly lépe objasnit princip, podle kterého tolik vadilo, že Adam zaměnil pořadí obou stromů, takže došlo k naprosto fatální katastrofě:

- 1) Jak jsou tyto dva stromy reprezentující jeden **Život** a druhý **Poznání** otištěny ve struktuře na všech úrovních Stvoření?
- 2) Proč by vůbec Adam měl nebo neměl jíst ovoce z jednoho nebo druhého stromu?

Jak by k objasnění této záhady mohly přispět všechny předchozí kapitoly v této knize? Klíč nalézám (a netvrdím, že je jediný) ve vztahu **jádro a obal**, který je patrný na všech úrovních Stvoření včetně člověka, a dokonce i v Bibli (kap. 8.). Jádrem živých tvorů je srdce a ze srdce vyrůstá život, který u každého tvora začíná tlukotem srdce. Znovu připomínám kuřecí vejce. Již po 4 dnech zahřívání malý červený terčik uprostřed začne pulzovat a zárodek kuřecího srdíčka již tluče. Všechny další vnitřnosti, smysly, údy, a hlavně mozek vznikají později (kap. 11.).

Jádro je určující ve všech projevech života v celém Tvorstvu (kap. 8.) a sám **život** pochází přímo z Božího Slova. Zjistili jsme, že sám život se nejen **nevyvinul** evolučně z neživých forem hmoty, ale ani **nebyl stvořen**, nýbrž je od počátku světa skryt v Božím Slově a vyvěrá na povrch (emerguje) jako zjevení či zázrak během stvoření prvních i všech dalších živých tvorů (kap. 17. a 18.).

V tom Slově byl život a ten život byl světlo lidí.

podle Jana 1:4

Z toho také vyplývá, že Melchisedechova světová osa Stvoření i Spasení, v níž je zdroj života přítomen, když prochází rájem od počátku světa směrem k nebi, pak neprochází stromem poznání, ale pouze **stromem života**. Strom poznání tedy není napojen přímo na zdroj života, ale vychází až z něčeho stvořeného.

Zatím jsem neřešil otázku vlastního **poznání** ze stromu „Poznání“, které Adam obdržel. Písmo prozrazuje jen to, že Adam s Evou **poznali**, že jsou nazí. To se dá vykládat různě. Nemoralizující a více duchovní výklad říká, že oba poznali, že nejsou oděni do Boží slávy nezbytné pro vstup do nebeských příbytků. Tak by to opravdu mohlo být. Adam s Evou tím poznali svou nezpůsobilost přijít do nebe tak, jak jsou, nikoli kvůli právě spáchané neposlušnosti, ale kvůli své nahotě, kterou ovšem měli už před spácháním hříchu. Do nebe ale člověk nemůže přijít nahý, vůbec to není možné, musí být oblečen do bílého roucha a k tomu potřebuje projít procesem proměny a oni teď dobře věděli, že o tuto proměnu ze stromu života právě přišli.

Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. **Zj 7:9**

Ježíš dokonce v podobenství o pozvaných na svatební hostinu vytvořil situaci, jako by se snad někdo mohl vetřít do nebe a přitom nebýt náležitě oblečen:

Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: ‚Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?‘ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Mat 22:11–13

Netroufám si odhadovat, koho by se mohl týkat tento případ. Jistě nejde o vstup do církve, v ní by měl být vítán každý hříšník, který hledá spásu, ať už je oblečen jakkoli. Týká se nebeské hostiny a uvržení do temnot kvůli nevhodnému oblečení. Je snad reálně možné, aby se do nebe protlačil nějaký esoterik díky svému usilovnému cvičení a magii?

Myslím, že tímto podobenstvím Ježíš dal najevo, jak důležité je nové narození pro vstup do nebe a jak na to pouhé poznání nestačí, a tedy jak nežádoucí bylo jedení ze stromu poznání. Adam bez zdroje života, kterým je pouze Kristus (strom života), nezvládl nové poznání a musel být vyhnán. Poznal rozdíl mezi **nebem** a **zemí**, tím také mezi svou nahotou a bílým rouchem na svatbu. Mám za to, že tento rozdíl, mohl mít na mysli také Ježíš, když mluvil se svými učedníky večer před ukřižováním.

Dítky, ještě jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, a jako jsem řekl Židům, tak nyní říkám i vám: Kam já odcházím, tam vy přijít nemůžete.

Jan 13:33

Příčinou totiž už nemusel být jejich hřích, vždyť po umytí nohou jim Ježíš řekl: „Všichni jste čisti.“ (Jan 13:11), ale spíše Adamova přirozená nezpůsobilost k proměně. Ani učedníci totiž ještě nejedli ze stromu „života“ formou přijetí Ducha svatého, (ten totiž ještě nebyl seslán), aby tak mohli zemřít nejen svým hříchům, ale i sami sobě a své pozemské (Adamovské) přirozenosti.

Oba stromy totiž **měly moc usmrtit Adamovu pozemskou přirozenost**, jeden strom k **věčnému zahynutí** a druhý k **novému narození**. Pouze strom života mohl toto usmrčení nahradit novým životem skrze **znovuzrození**. Proto se záměna stromů stala tak fatální chybou s následkem **propadnutí smrti** pro celé lidstvo, a dokonce i pro celé Tvorstvo.

Pokud by Adam byl hotov a nečekala ho již žádná proměna, pak by byly zbytečné oba dva stromy a Adam by nemusel jíst ani z jednoho. Pokud ovšem, jak už bylo výše řečeno, nebyl zcela hotov, čekala ho ještě zvláštní proměna (jako i Ježíše na hoře Proměnění) v zářící andělu podobnou lidskou bytostí v zářivém rouchu (podle Mat 22:30), pak ovšem právě pro tuto proměnu byla volba mezi oběma stromy fatálně rozhodující.

Oba dva stromy totiž představují **dva rozdílné počátky** přístupu k nadpřirozené proměně nezbytné pro vstup do duchovního života. Jedna volba vede k věčné smrti se Satanem a druhá k věčnému životu s Kristem, obě na vyšší úrovni ducha, než byla ta pozemská v ráji.

Cesta podle stromu poznání (esoterici ji dnes nazývají „Osvícená mysl“) je falešná proto, že se odděluje od původního zdroje života a vytváří si vlastní počátek duchovní cesty – vlastní mysl. Adam se ovšem nestal tímto dnešním esoterikem, protože poznal celou pravdu, a tak věděl, že už se nemůže bez Boží záchrany znovu napojit na původní zdroj života v ráji. Proto začal učit své syny, Kaina a Ábela, přinášet oběti za hřích, aby tak předznamenal Kristovu oběť na kříži. Protože se ale oba synové narodili již mimo ráj a Boží přítomnost nikdy neprožili, tak právě způsob přinášení obětí hned přinesl první vraždu. Kain přinesl nekrvavou oběť své práce, tím vlastně jedl ze stromu poznání, kdežto Ábel přinesl krvavou oběť ze svých ovcí jako předobraz Kristovy oběti na kříži, a tím obrazně jedl ze stromu života.

Jeden strom představuje metodu postupující z mysli do srdce – strom poznání, kdežto druhý strom představuje opačný postup ze srdce od zdroje života do mysli a do celé okolní duše v těle i do všech tělesných smyslů a údů a pak dál z těla ven ke druhým lidem v celém způsobu života. To všechno dává jen strom života.

Adam jistě neměl zakázáno poznávat okolní svět rozumovým zkoumáním a pozorováním pomocí svých smyslů. Naopak byl k tomu Bohem vyzván. Každý živý tvor měl být pojmenován podle toho, jak jej Adam nazval (Gen 2:19). Nazvat znamená rozlišit, rozlišit znamená **poznat**, a tedy i schopnost **popsat**. Rozumové a smyslové poznání není zakázáno, ani kombinace emocí a rozumu v umělecké tvorbě. To se však týká jen pozemských věcí včetně celého okolního vesmíru a také všech pozemských společenských záležitostí.

To, co Adam nesměl, bylo vylepšovat si svůj duchovní život vlastní myslí. Problém nastává ve dvou případech: když Stvořitele zaměníme za stvoření a od věcí kolem nás očekáváme vylepšení duchovního života. Smíme si uvařit bylinkový čaj a využít jeho blahodárné účinky pro tělo i duši, ale nesmíme od něj očekávat nadpřirozené schopnosti i kdyby to fungovalo. Pozitivní mysl podle kvantové teorie bude fungovat totiž i islámským teroristům, dosadí-li si tam své pravdy a ty částice jim to splní. Nebudou to však částice, ale cizí duchové, kteří je potom v okamžiku smrti strhnou na svou stranu. Přisoudíme-li jakékoli stvořené věci nadpřirozenou moc a začneme s ní takto nakládat, počítejme s tím, že do toho vstupují vždy nějací duchové, které neznáme. To všechno je zakázané ovoce ze stromu poznání.

Tento problém nastane i u křesťanů, kteří k Bibli přistupují pouze poznávací metodou od mysli k srdci, jako by jedli ze stromu poznání dobrého a zlého. Proměna pozemského člověka v nebešťana je možná pouze skrze nové narození z Kristova Ducha, a toho nelze dosáhnout žádným rozumovým poznáním. Ani pouhé rozumové čtení Bible (zákoníci), tím spíše vnitřní uvědomování si nadpřirozených jevů v mysli (esoterici), nebo jakékoliv cvičení těla (jogíni), věčný život nedává.

Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí. **1Tim 4:8**